

SAKLANAN BEYAZLIK

Güneş kitabını kaldırıyor
bir ev uyanıyor uzakta
ekmeğin buhuruyla yıkanıyor yüzler
kâğıtlar yırtık, güvercinler mektup kokmuyor
boyuna yürüyorsun bir caddeyi
kurutulmuş yalnızlıklar, şakaklarda karartı
sokak pervasız kaldırım görünümünde.
bütün bunların ardında toprak rengidir ellerin
gül uzamış avuçlarında, şaşırma
güneş kitabını kaldırıyor,
alnımızda güneşten biçilmiş hüznler.

toprağın dokuduğu karanfili elime alıp
sesine kafiye aradığım sokakları yürümek,
yeryüzüne gömülmek gibi.
adım atardın, suyu keşfederdik
kaynağını senden bilen sular,
hangi çekmecenin gözünde buldu
annelerin ve papatyaların sakladığı beyazlığı

Yüzün, silinmiş el yazılarında kalan
esrimiş kelime duruluğunda.
bir dağa fısıldıyorum adını
sessiz harflerin kekemeliğiyle.

güneş kitabını kaldırıyor
taş baskılarda aydınlanıyor
yüzünün imgesi